

ΛΗΣΜΟΣΥΝΗ

Στα λευκονήσια θάλασσες. Και στους γαλάζιους φάρους.
Τις ράχες σας χαραξάνε δυνάστες, πειρατές.
Στεριές, στ' άδικα ξίφη τους γνωρίζατε βαρβάρους.
Κι ακόμα σας πληγώνουνε του κόσμου οι κουρσευτές.

Στων σπαραγμών τ' αλύτρωτα, οι πληγωμένοι μύθοι.
Τ' ανάξια χρόνια της σιωπής. Και οι ταπεινοί ταγοί.
Στη λησμοσύνη, ανάδελφη. Στην τραγική σου λήθη.
Στων αναντίληπτων καιρών τη στείρα προσταγή.

Στύλοι λευκοί. Και αγάλματα. Και απέριπτες κολόνες.
Την ιστορία μαρτυρούν, μα εσύ αδιαφορείς.
Σε μάρμαρα Πεντελικά, θρηγούν τους Παρθενώνες
πένθιμες Κόρες. Στους βυθούς πεθαίνουν οι αμφορείς.

ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ Η ΧΙΜΑΙΡΑ

Ήλιου χάδι πρώτο, πολυσήμαντο.
Της ζωής, στο ράθυμο το σώμα.
Κι ό,τι με πονά, μικρό κι ασήμαντο
στ' ουρανού σου να 'λιωνε το γιόμα.

Δάκρυ της χαράς, δάκρυ ανώδυνο,
να κυλούσες τρυφερά το δειλί.
Κι ύστερα χαμόγελό μου ρόδινο
στης πληγής μου ν' άνθιζες τα χείλη.

Νύχτα και στα μάτια μου τ' ανήμερα,
φως βαθύ να στάζεις, του απείρου.
Ευτυχία, της ψυχής μου χίμαιρα.
Στις πνοές σε αναζητώ του ονείρου.

ΕΞΑΡΤΗΣΕΙΣ

*Βαθιά στα μάτια μου ταξιδεμένη θλίψη.
Νύχτες κυλάς μες στο αιχμάλωτό μου αίμα.
Στης φλέβας νιώθω τη φωτιά πως μου 'χεις λείψει.
Στης απουσίας σου το απεγνωσμένο βλέμμα.*

*Ωρες παραίσθησης. Κι εσύ σκληρή της λύπης
με σημαδεύεις μαχαιριά, της ουτοπίας.
Και με τη μάταιη πληγή μ' εγκαταλείπεις,
στο λάβρο πάθος της αναίτιας αμαρτίας.*

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Με τη λευκή θα πορευθείς χλαμύδα.
Η φλόγα, ιερή, στέκει αναμμένη.
Πανάρχαιη στο χέρι σου ασπίδα,
χρυσάφια ιστορίας στολισμένη.

Ακοίμητο το βαθυπέλαγός σου.
Όψη πλατιά, λυτρωτική και ωραία.
Σκληρή θα κόψει αιχμή, του δόρατός σου,
της λήθης τα δεσμά. Και τη σημαία,

ελληνική, στην πλώρη θα χαράξεις.
Με τις πνοές τού ανέμου τα πανιά σου.
Και σε αγκαλιές καρτερικές θα τάξεις
τ' αμμουδερά στολίδια, τα νησιά σου.

Αρχόντισσα, στεφανωμένη αιώνες
δοξαστικούς. Και το γλαυκό τού Αιγαίου.
Στον ήλιο αντίκρυ οι άσπρες σου κολόνες,
βαρύ σημάδι στέκουν, του σπουδαίου.

